

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

РЕШЕНИЕ № 7

София, 14 юли 2022 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Павлина Панова

Членове: Мариана Карагьозова-Финкова
Константин Пенчев
Филип Димитров
Таня Райковска
Надежда Джелепова

Атанас Семов
Красимир Влахов
Янаки Стоилов
Соня Янкулова

при участието на секретар-протоколита Полина Пешева разгледа в закрито заседание на 14 юли 2022 г. конституционно дело № 9/2022 г., докладвано от съдия Надежда Джелепова.

Производството е по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България във фазата за решаване на делото по същество.

Делото е образувано на 4.05.2022 г. по искане на главния прокурор на Република България за установяване на противоконституционност на §§ 3–4, 7–17, 19–31, 33, 35–67 от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (ЗИДЗСВ, обн. ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г.).

Според вносителя §43 от Преходните и заключителните разпоредби (ПЗР) на ЗИДЗСВ, който предвижда закриването на специализираните наказателни съдилища и прокуратури, и §§ 44–59 ПЗР на ЗИДЗСВ, които

уреждат неговите последици, противоречат на принципите на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от Конституцията) и на разделението на властите (чл. 8 от Конституцията), не създават необходимите гаранции за защита на правата и интересите на гражданите, юридическите лица и държавата по започнатите наказателни производства в нарушение на чл. 117, ал. 1 от Конституцията и накърняват независимостта на съдебната власт (чл. 117, ал. 2 от Конституцията). В искането се посочва, че §§ 3–4, 7–17, 19–27, 29–31, 33, 35–42, 60–67 ЗИДЗСВ също противоречат на тези конституционни разпоредби.

Според главния прокурор ЗИДЗСВ оказва негативно въздействие върху наказателния процес, тъй като разпоредбите относно прехвърлянето на делата в други органи на съдебната власт застрашават правната сигурност, влизат в противоречие с разпоредби от Наказателно-процесуалния кодекс и влияят върху бързината и ефективността на правораздаването, като създават непреодолими трудности за приключване на делата. Посочва също, че предвидените в ПЗР на ЗИДЗСВ условия за преназначаване на магистратите представляват посегателство върху самостоятелността на съдебната власт.

В искането е направен извод и за противоконституционност на законодателното решение относно мандата на съдебните заседатели, тъй като според вносителя съществува противоречие с предвидения в Закона за съдебната власт (ЗСВ) ред за техния избор, а неяснотата относно момента на прекратяване на мандата им ще доведе до противоречиво тълкуване и хаос в правоприлагането.

Главният прокурор посочва също, че разпоредбата на §56 ПЗР на ЗИДЗСВ създава неяснота относно уредбата на трудовите правоотношения на служителите в закритите органи на съдебната власт и нарушава правото им на труд и на свободен избор на място на работа (чл. 48, ал. 1 и 3 от Конституцията).

Вносителят твърди и противоконституционност на разпоредбата на §50, ал. 1 ПЗР на ЗИДЗСВ, тъй като според него тя създава временна подсъдност за конкретни първоинстанционни наказателни дела – тези, по които е проведено разпоредително заседание, в противоречие с чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията.

В искането се обосновава и противоконституционност на §§ 28, 44 и 45 ЗИДЗСВ, като се посочва, че предвиденият ред за преназначаване на магистратите според задължителни квоти по неясни критерии създава правна несигурност, дискриминира и изземва конституционни правомощия на Висшия съдебен съвет в противоречие с чл. 8, чл. 117, ал. 2 и чл. 129, ал. 3 от Конституцията.

С определение от 17.05.2022 г. Конституционният съд е допуснал искането за разглеждане по същество с уточнението, че влезият в законна сила на 26.04.2022 г. §28 ЗИДЗСВ е инкорпориран в действащия закон и следва да се разгледа като съответната действаща законова разпоредба на чл. 169, ал. 5 ЗСВ (обн. ДВ, бр. 64 от 7.08.2007 г., посл. изм. и доп. ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г.). Съдът е приел също, че предмет на искането за установяване на противоконституционност са и влезлите в сила §44, §45, §57 и §58 ПЗР на ЗИДЗСВ, които запазват своето самостоятелно значение в измененията на действащия закон.

Като заинтересувани институции с оглед предмета на конституционното производство са конституирани: президентът на Република България, Народното събрание, Министерският съвет, министърът на правосъдието, Висшият съдебен съвет, Върховният касационен съд, Върховният административен съд, Националната следствена служба и Висшият адвокатски съвет.

Покани да предложат становища по делото са отправени до следните неправителствени организации: Съюза на юристите в България, Съюза на съдиите в България, Българската съдийска асоциация, Асоциацията на

прокурорите в България, Камарата на следователите в България и Националното сдружение на съдебните служители.

Да дадат писмено правно мнение по предмета на делото са поканени: проф. д. ю. н. Борис Велчев, проф. д. ю. н. Георги Митов, проф. д. ю. н. Лазар Груев, проф. д. ю. н. Маргарита Чинова, проф. д-р Веселин Вучков, проф. д-р Гертана Маринова, проф. д-р Даниел Вълчев, проф. д-р Екатерина Михайлова, проф. д-р Пенчо Пенев, проф. д-р Пламен Киров, проф. д-р Пламен Панайотов, проф. д-р Снежана Начева, доц. д-р Екатерина Салкова, доц. д-р Зорница Йорданова, доц. д-р Мартин Белов, доц. д-р Наталия Киселова, доц. д-р Ралица Илкова, доц. д-р Симеон Гройсман, д-р Ивайло Цонков.

В изпълнение на предоставената им възможност писмени становища са представили: министърът на правосъдието, Висшият съдебен съвет, Върховният касационен съд, Върховният административен съд, Националната следствена служба, Висшият адвокатски съвет, Българската съдийска асоциация, Асоциацията на прокурорите в България, Камарата на следователите в България и Националното сдружение на съдебните служители.

В становищата на Висшия съдебен съвет (ВСС), Националната следствена служба (НСС), Българската съдийска асоциация (БСА), Асоциацията на прокурорите в България (АПБ) и Камарата на следователите в България (КСБ) са изложени съображения в подкрепа на твърденията на вносителя за противоконституционност на оспорените разпоредби. Направен е извод за противоречие с Основния закон на закриването на специализираните съдилища и прокуратури, като в преобладаващата част от становищата са изтъкнати аргументи за липса на правомощие на Народното събрание, недостатъчно мотивиране и нарушения на законодателната процедура при приемане на разпоредбата. В становището на НСС се посочва също, че с това законодателно решение е

извършена и промяна във формата на държавно управление, която не е от компетенциите на обикновено Народно събрание. По отношение на преназначаването на съдии, прокурори и следователи от закритите органи на съдебната власт ВСС и НСС поддържат, че са иззети конституционни правомощия на ВСС, като законодателят се намесва пряко в провеждането на съответните процедури и се отнема гарантираната от Конституцията възможност за избор на поведение, като с оглед предвидените завишени изисквания за заемането на длъжности в специализирания съд и прокуратура, връщането им по силата на закона представлява понижаване в длъжност. Според БСА се създава специален ред за преназначаване, който предвижда принудително преместване на магистратите и представлява намеса в правомощията на ВСС, с което се нарушават принципите за тяхната несменяемост и независимост. В становищата на КСБ и АПБ е направен извод за неяснота и противоречивост на правната уредба, като КСБ посочва, че не е предвидена хипотеза на обжалване на решение на ВСС за преместването на магистрат, и поставя въпроса за последиците при отмяна на такова решение от Върховния административен съд (ВАС).

Върховният касационен съд (ВКС) изразява становище за основателност на искането по отношение на статута на магистратите и трудовоправното положение на служителите от закритите структури на съдебната власт. Според ВКС с въвеждането на квоти за допустим брой съдии, прокурори и следователи, които могат да бъдат преназначени в един орган на съдебната власт, се създават предпоставки за дискриминация и се изземват правомощия на ВСС, с което се нарушава принципът на разделение на властите и се накърнява независимостта на съдебната власт. Във връзка с трудовите правоотношения на служителите ВКС посочва, че липсата на яснота относно новия работодател и изключеното правоприемство в процедурата по преназначаване засяга правото на труд и

избор на месторабота (чл. 48, ал. 1 и 3 от Конституцията), както и правото на избор на местоживеене (чл. 35, ал. 1 от Конституцията).

Подобни аргументи за противоконституционност на уредбата на трудовите правоотношения на служителите са изложени и от Националното сдружение на съдебните служители (НССС). Според НССС изключеното правоприемство не позволява да се определи работодателят приобретател, което, от една страна, прави невъзможно прилагането на разпоредбите, уреждащи условията и реда за уреждане на трудовите правоотношения на служителите, към които препраща оспореният §56 ПЗР на ЗИДЗСВ, а от друга страна, изключва възможността за запазване на трудовите правоотношения на служители на определени длъжности. В становището е направен извод, че с разпоредбата се създава правна несигурност и се нарушава правото на свободен избор на професия и място на полагане на труд.

Според министъра на правосъдието, ВАС и Висшия адвокатски съвет (ВАДВС) искането на главния прокурор е неоснователно. По отношение на закриването на специализираните съдилища и прокуратури в становищата се посочва, че това е въпрос на законодателна целесъобразност, като в правомощията на законодателя според министъра на правосъдието и ВАДВС е включена както възможността да създава специализирани структури, така и да прекратява тяхното съществуване.

По отношение на разпоредбите, които уреждат преназначаването на съдиите, прокурорите и следователите от закритите органи на съдебната власт, ВАС посочва, че при преместването в равен по степен орган лицата не губят статуса си на магистрати, като логически обосновано от правна страна е законодателното решение за тяхното преназначаване без конкурс след прието от ВСС решение, при което не се засягат придобитият ранг и размерът на възнаграждение. В становището на министъра на правосъдието се изтъква, че с предвиждането на т.нар. квоти се цели да се избегнат

дебалансиране и диспропорционалност в натовареността на съдилищата в резултат на разкриване на нови магистратски длъжности. Според ВАДвС става въпрос не за квоти, а за определено пропорционално ограничаване на броя на съдии, прокурори и следователи с цел равномерно разпределяне на специализацията на магистратите, при което не се накърнява независимостта на съдебната власт.

Във връзка с оспорения от вносителя чл. 169, ал. 5 ЗСВ министърът на правосъдието счита, че с тази разпоредба се премахват привилегиите за административните ръководители и техните заместници с цел постигане на справедливо кариерно развитие на магистратите. Според ВАС е постигнат баланс между целта да се премахнат кариерните бонуси, като все пак се обезпечава възможността заемалите тези длъжности да останат в органа на съдебната власт, в който са работили до изтичане на мандата си. В становищата е направен извод за липса на основания за установяване на противоконституционност и по отношение на останалите оспорени в искането разпоредби.

Съдът, като обсъди доводите в искането и постъпилите по делото писмени становища, както и относимата правна уредба, за да се произнесе, взе предвид следното:

Предмет на конституционното дело са чл. 169, ал. 5 от Закона за съдебната власт (обн. ДВ, бр. 64 от 7.08.2007 г., посл. изм. и доп. ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г.) и §3, §4, §7, §8, §9, §10, §11, §12, §13, §14, §15, §16, §17, §19, §20, §21, §22, §23, §24, §25, §26, §27, §29, §30, §31, §33, §35, §36, §37, §38, §39, §40, §41, §42, §43, §44, §45, §46, §47, §48, §49, §50, §51, §52, §53, §54, §55, §56, §57, §58, §59, §60, §61, §62, §63, §64, §65, §66 и §67 от Преходните и заключителните разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (обн. ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г.).

По отношение на чл. 169, ал. 5 ЗСВ (§28 ЗИДЗСВ):

Разпоредбата на чл. 169, ал. 5 ЗСВ сочи: „След освобождаване от длъжността административен ръководител и заместник на административен ръководител лицата, по тяхно искане, се връщат на заеманата преди избора длъжност на съдия, прокурор или следовател или остават на длъжност съдия, прокурор или следовател в органа на съдебната власт, в който са заемали длъжността административен ръководител, съответно заместник на административен ръководител“.

Според главния прокурор това законодателно решение е рестриктивно, тъй като с него на магистратите, които са били административни ръководители, както и на техните заместници е предоставена алтернативно възможността да се върнат на заеманата преди това длъжност или да останат магистрати в същия орган, в който са били административни ръководители или заместници, без да могат да кандидатстват за друг равен съд или прокуратура в страната. Вносителят посочва също, че с тази разпоредба се ограничават правомощията на ВСС за преценка относно кадровото обезпечаване на съдебната власт, както и за плановост, стабилност и предвидимост в нейното управление, с което се нарушава независимостта ѝ в противоречие с чл. 117, ал. 2 от Конституцията.

Съгласно мотивите на законодателя оспорената разпоредба цели премахване на привилегиите, от които са се ползвали административните ръководители и техните заместници при съществуващия правен режим преди изменението на ЗСВ, обн. ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г. Действащата преди посоченото изменение законова уредба е давала възможност след изтичане или при предсрочно прекратяване на мандата тези магистрати да бъдат преназначени на равна по степен длъжност, с което им е предоставено право на избор къде да продължат кариерното си развитие и без конкурс да бъдат преместени в друг орган на съдебната власт. По този начин се създавало привилегировано положение спрямо останалите съдии,

прокурори и следователи. Разпоредбата на чл. 169, ал. 5 ЗСВ е израз на законодателна целесъобразност и чрез нея се урежда правният статус на административните ръководители и техните заместници в органите на съдебната власт след изтичането или при предсрочното прекратяване на техния мандат. При редакцията на разпоредбата, въведена с обсъждания ЗИДЗСВ, се премахва изразът „или на равна по степен длъжност“, като се отнема възможността за назначаване в предпочетен от лицата орган на съдебната власт, различен от предвидените в чл. 169, ал. 5 ЗСВ. С това законодателно решение се осигурява справедливото кариерно развитие на магистратите, резултат от проявени от тях професионални и нравствени качества, преценени в рамките на предвидените в ЗСВ конкурсни процедури, като същевременно се създават гаранции, че заемащите ръководни административни длъжности изпълняват правомощията си свободни от притеснения за своето бъдеще след края на мандата. Подходът на законодателя отговаря на възприетото от Конституционния съд в Решение № 6 от 2021 г. по к. д. № 15 от 2020 г. разбиране, че предвиждането на законови механизми за мотивиране на висококвалифицирани съдии, прокурори и следователи да заемат ръководни длъжности в органите на съдебната власт не е несъвместимо с Основния закон, като участието на магистрати с доказани високи професионални и нравствени качества гарантира ефективното осъществяване на функциите на тези органи. С промените в разпоредбата не се засяга правомощието на ВСС да осъществява самостоятелно кадровата политика на съдебната власт, а се предоставя право на избор на административните ръководители и техните заместници, без да се допуска заобикаляне на конкурсното начало като надежден и ефективен механизъм за вътрешнослужебна селекция при преместване и повишаване на кадрите в съдебната система.

Поради това Конституционният съд намира, че атакуваната разпоредба не противоречи на Конституцията.

По отношение на закриването на специализираните съдилища и прокуратури, прехвърлянето на функции, осъществявани от специализираните структури до тяхното закриване, прекратяването на конкурсните и атестационните процедури, правоприемството на специализирания наказателен съд, определянето на подсъдността на престъпленията, попадащи в юрисдикцията на специализирания наказателен съд, както и сроковете за влизане в сила на отделни параграфи на ЗИДЗСВ – §3, §4, §7, §8, §9, §10, §11, §12, §13, §14, §15, §16, §17, §19, §20, §21, §22, §23, §24, §25, §26, §27, §29, §30, §31, §33, §35, §36, §37, §38, §39, §40, §41, §42, §43, §57, §58, §59, §60, §61, §62, §63, §64, §65, §66 и §67 ПЗР на ЗИДЗСВ:

Разпоредбата на §43 ПЗР на ЗИДЗСВ гласи: „С влизането в сила на този закон Специализираният наказателен съд, Апелативният специализиран наказателен съд, Специализираната прокуратура и Апелативната специализирана прокуратура се закриват“.

Вносителят излага аргументи за противоконституционност на това законодателно решение и на свързаните с него изменения в ЗСВ, Закона за специалните разузнавателни средства, Закона за мерките срещу изпирането на пари, Закона за електронните съобщения, Закона за Европейската заповед за разследване, Закона за българските лични документи и Закона за противодействие на тероризма, които пораждат правен ефект само във връзка с §43 ПЗР на ЗИДЗСВ и нямат самостоятелно значение извън него.

Според главния прокурор ЗИДЗСВ, обн. ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г., не гарантира защитата на правата на гражданите, юридическите лица и държавата, което противоречи на чл. 117, ал. 1 от Конституцията. Той твърди, че реализирането на това конституционно изискване предполага стабилност, сигурност, последователност, предвидимост и избягване на излишни сътресения в правораздаването, които са и стълбове на правовата

държава по чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Посочва и практика на Конституционния съд, съгласно която този принцип изисква при съставянето на законите да се търсят справедливи и социално оправдани решения. В искането е направен и извод, че макар преструктурирането на съдебната власт да е въпрос на законодателна целесъобразност, ЗИДЗСВ не постига необходимия баланс и справедливост, както и защита на правата на участниците в наказателните производства. Според главния прокурор закриването на специализираните наказателни съдилища и прокуратури, направено без внимателен анализ, представлява намеса в независимостта на съдебната власт (чл. 117, ал. 2 от Конституцията), нарушава принципа на разделение на властите (чл. 8 от Конституцията) и не гарантира защита на правата на страните в противоречие с принципа на справедливостта. Тази необоснованост според вносителя произтича от липсата на аргументи относно отпадането на целта, с която са създадени специализираният наказателен съд, прокуратура и следствени органи, или на реални доводи срещу тяхната необходимост и полезност. Посочва, че нуждата от тяхното съществуване не е отпаднала и закриването им е вредно за стабилността на правораздаването, като се създават трудно преодолими проблеми в нарушение на чл. 4, ал. 1 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията.

Конституционният съд намира за необходимо да напомни някои основни моменти от своята практика по отношение на специализираното правосъдие и в частност на специализираното наказателно правосъдие.

На съдебната власт в Конституцията е посветена самостоятелна глава – глава шеста, а в чл. 119, ал. 1 от Основния закон са изброени видовете съдилища и е посочена основната им функция – да правораздават. По своята същност правораздаването е присъща дейност на държавата, чиято концентрация в съдилищата е проявление на съвременната правова държава. При нейното осъществяване съдът, съставен от професионални и независими съдии, се явява гарант за защита на правата и интересите на

правните субекти и за законосъобразното осъществяване на публичната власт (Решение № 6 от 2018 г. по к. д. № 10/2017 г.).

Правораздаването като функция на съдилищата е израз на разбирането за правовата държава, основано на отричане на абсолютната власт на държавата, на признаване на господството на правото, на гаранции и закрила на личната и политическата свобода чрез разделяне, ограничаване и балансиране при упражняване на държавната власт (Решение № 6 от 2018 г. по к. д. № 10/2017 г.). В правовата държава е недопустимо правораздавателната функция да се осъществява от извънредни съдилища, така както е изяснено в Решение № 10 от 2011 г. по к. д. № 6/2011 г. – такива, които не прилагат общоустановените правила, съдържащи се в материалните и процесуалните закони, и се състоят от съдии, които са назначени не по установените за цялата съдебна система условия и ред. Конституционният законодател е въвел изрична забрана за създаването на такива съдилища в разпоредбата на чл. 119, ал. 3 от Основния закон.

Специализираното правосъдие е изрично предвидено в действащата Конституция чрез посочването в чл. 119, ал. 1 на военните съдилища и на ВАС, както и чрез прогласената в чл. 119, ал. 2 възможност по преценка на законодателя със закон да бъдат създавани и други специализирани съдилища. Това разбиране е утвърдено и в практиката на Конституционния съд, който още през 1994 г. приема в Решение № 5 от 1994 г. по к. д. № 3/1994 г., че Основният закон изрично предвижда възможност да се създават специализирани съдилища, непосочени в първата алинея на чл. 119 от Конституцията. Конституционният съд е извел в практиката си и техните основни характеристики и посочва, че „специализираните съдилища са част от целокупната съдебна система. Те не са съдилища само от функционално гледище, т.е. защото са им възложени правораздавателни функции, а съдилища и от организационно гледище, защото за съдиите в тях важат

същите изисквания за статут, които важат и за общите съдилища“ (Решение № 22 от 1998 г. по к. д. № 18/1998 г.).

Съгласно чл. 126, ал. 1 от Конституцията структурата на прокуратурата е в съответствие с тази на съдилищата, което означава задължително създаване на прокуратури, съответстващи по вид и степен на съдилищата, изброени в чл. 119, ал. 1 от Конституцията. Към създадените със закон специализирани съдилища по чл. 119, ал. 2 от Основния закон е предоставена възможност по преценка на законодателя да бъдат създавани специализирани прокуратури (Решение № 2/2017 г. по к. д. № 13/2016 г.).

В рамките на съдебната власт специализираните съдилища не формират единно цяло, а съобразно предоставената им компетентност се обособяват в отделни самостоятелни подсистеми: административно правосъдие, военни съдилища и – до приемането на оспорения в настоящото производство ЗИДЗСВ – специализирани наказателни съдилища.

По отношение на специализираното наказателно правосъдие Конституционният съд е имал възможност да се произнесе, че създаването на специализирани наказателни подразделения и структури „е с оглед по-доброто противодействие на отделните видове престъпления и е от компетенциите на Народното събрание“ (Решение № 10 от 1998 г. по к. д. № 8/1998 г.; Решение № 8 от 2005 г. по к. д. № 7/2005 г.; Решение № 10 от 2011 г. по к. д. № 6/2011 г.; Решение № 6 от 2018 г. по к. д. № 10/2017 г.). Това е изключителна законодателна компетентност по смисъла на чл. 119, ал. 2 и чл. 133 от Конституцията и е въпрос на законодателна преценка по целесъобразност (Решение № 10 от 2011 г. по к. д. № 6/2011 г.). Основният закон допуска създаването на специализирани съдилища (чл. 119, ал. 2), при което по целесъобразност към тях се разпределят по волята на законодателната власт определени видове дела, които до този момент са били подсъдни на общите съдилища (Решение № 10 от 2011 г. по к. д. № 6/2011 г.; Решение № 6 от 2018 г. по к. д. № 10/2017 г.). Определянето на

критерий за специализация е оставено изцяло на законодателя, без той да е предварително ограничен в избора на един или друг подход (Решение № 6 от 2018 г. по к. д. № 10/2017 г.).

При упражняване на това конституционно правомощие през 2011 г. Народното събрание е направило изменения в ЗСВ, с които се създават Специализираният наказателен съд, Апелативният специализиран наказателен съд, Специализираната прокуратура, както и Апелативната специализирана прокуратура. Законодателят е приел, че специализацията на съдилищата и прокуратурите в отделни самостоятелни структури е необходима за повишаване на качеството и ефективността на правосъдието в съответната сфера. С редица други разпоредби са създадени съответните съдийски и прокурорски длъжности, определени са местната, родовата и функционалната подсъдност на тези съдилища. Първоначално на специализираните органи са възложени делата за престъпления, извършени от организирани престъпни групи, като с последващи изменения на закона тяхната компетентност е разширена. След анализ и оценка на резултатите от дейността на специализираните наказателни съдилища и прокуратури, видно от мотивите към законопроекта на оспорения ЗИДЗСВ, законодателят е стигнал до извода, че те не са постигнали формулираните при създаването им цели, с което е обоснована необходимостта от тяхното закриване.

Видът и устройството на специализираните наказателни съдилища и прокуратури по чл. 119, ал. 2 от Основния закон не са предмет на специална конституционна уредба и са предмет на законодателна уредба от Народното събрание в установените от Конституцията предели на законодателната целесъобразност. По силата на чл. 133 от Основния закон на парламента е възложено да уреди със закон въпросите, свързани с организацията и дейността на ВСС, на съдилищата, на прокурорските и следствените органи, статута на съдиите, прокурорите и следователите, условията и реда за тяхното назначаване и освобождаване от длъжност, както и за

осъществяване на тяхната отговорност. В обхвата на това негово правомощие е и материята, предмет на уредба в разпоредбата на чл. 119, ал. 2 от Конституцията, поради което не съществува конституционна пречка за законодателя, на когото чл. 133 от Конституцията възлага уредбата на организацията и дейността на съдебната власт както да създаде със закон специализирани съдилища и съответстващи им прокуратури, ако прецени това за необходимо, така и да ги закрие – отново със закон, съобразно съществуващите социални и икономически потребности.

Извън компетентността на Конституционния съд е да преценява правилността на законодателното решение – обратното би представлявало в настоящия случай недопустимо навлизане в прерогативите на законодателя. Дали е отпаднала необходимостта от съществуването на специализираните структури, е въпрос на политическата целесъобразност и Конституционният съд не може да подменя волята на Народното събрание – това би го поставило в позиция на позитивен законодател.

Изложеното дава основание да се направи извод, че искането на вносителя за установяване на противоконституционност на §43 ПЗР на ЗИД ЗСВ е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Конституционният съд намира, че няма основание да бъде установена противоконституционност и по отношение на разпоредбите на §57 и §58 ПЗР на ЗИДЗСВ, с които се прекратяват неприключилите към датата на обнародване на закона конкурси и атестационни процедури във връзка с обявени конкурси за назначаване в органите на съдебната власт, които се закриват, както и по отношение на §59 ПЗР на ЗИДЗСВ, който урежда правоприемството във връзка със закриването на специализираните съдилища.

Необходимостта от кадрово обезпечаване на органите на съдебната власт е свързана с нуждата да се осигури нормалното осъществяване на техните конституционни функции, като законодателят предвижда

провеждането на конкурс като подходящ и целесъобразен механизъм, който гарантира, че заемането на съответните длъжности е резултат от извършена обективна преценка на професионалните качества, знания и опит. Прекратяването на неприключилите към датата на обнародване на ЗИДЗСВ конкурси и атестационни процедури е логична последица от преустановяване на дейността на специализираните съдилища и прокуратури, като със закриването на тези структури законодателят е преценил, че отпада и необходимостта от тяхното кадрово осигуряване. Липсата на такава законодателна уредба би създавала ненужни затруднения на ВСС при упражняване на неговите административни и организационни правомощия.

Съгласно §59 ПЗР на ЗИДЗСВ Софийският градски съд и Софийският апелативен съд са определени за правоприменници на активите, пасивите, правата и задълженията на закритите специализирани съдилища. При уреждане на правоотношенията, които възникват вследствие на осъществени структурни промени в съдебната власт, на законодателя е предоставена свободата да прецени как и в какъв обем да бъде извършено прехвърлянето на активите, пасивите, правата и задълженията. Възприетият от него подход за правоприменници да бъдат определени Софийският градски съд и Софийският апелативен съд цели да се улесни изпълнението на функциите, възложени на съответните органи, и отговаря на възприетото в Решение № 2/2022 г. по к. д. № 20/2021 г. разбиране, че не е противоконституционна разпоредба, която предвижда правоприменство „с оглед обезпечаване на осъществяването на същата държавна функция и без да се накърнява изпълнението на други държавни функции или да се затруднява дейността на държавни органи“. Конституционният съд не намира основание да се отклони от направения в посоченото решение извод, поради което искането на вносителя и по отношение на §59 ПЗР на ЗИДЗСВ следва да бъде отхвърлено.

В искането се твърди противоконституционност и на разпоредбата на §60 ПЗР на ЗИДЗСВ, с която се извършват промени в Наказателно-процесуалния кодекс за определяне на подсъдността на престъпленията, които са разглеждани от специализирания наказателен съд преди неговото закриване. Законодателят определя подсъдността съгласно общите правила на родовата и местната подсъдност, като според изложените в законопроекта на ЗИДЗСВ мотиви изключение е предвидено за определени изрично посочени престъпления, които остават родово подсъдни на окръжните съдилища, за да се гарантира, че провеждането на наказателното производство ще се осъществи от магистрати с необходимия професионален стаж и опит, без да се допуска делата да бъдат концентрирани в един и същи съд. На Софийския градски съд стават подсъдни дела, определени от законодателя като такива с висока обществена значимост.

Според Конституционния съд въпросите за определяне на подсъдността на делата, които са били разглеждани от Специализирания наказателен съд преди неговото закриване, е въпрос на законодателна целесъобразност. Конституционният съд поддържа в Решение № 6 от 2018 г. по к. д. № 10/2017 г., че „основанията за установяване на една или друга компетентност на дадени съдилища, на една или друга подсъдност на дадена категория наказателни дела са преди всичко от политическо и след това от процесуалнотехническо естество“. Предвиденият в настоящия случай от законодателя подход остава в пределите на конституционно допустимата целесъобразност, като законодателят не се е отклонил от установените в Основния закон норми и принципи. Ето защо Конституционният съд смята, че твърдението на вносителя за противоконституционност на §60 ПЗР на ЗИДЗСВ е неоснователно.

Неоснователно е и искането на главния прокурор за установяване на противоконституционност на разпоредбата на §67 ПЗР на ЗИДЗСВ, с която са определени сроковете за влизане в сила на отделни параграфи на

ЗИДЗСВ. Според вносителя определеният тримесечен срок за закриване на специализираните наказателни органи и за уреждане на последиците от това е прекалено кратък.

Продължителността на срока за влизане в сила на даден закон е в преценката на Народното събрание. Поради това определянето на срокове за влизане в сила на отделни законови разпоредби не подлежи на контрол за конституционосъобразност от Конституционния съд.

Според съда обсъждането на конституционосъобразността на останалите разпоредби в тази част на решението е безпредметно поради възприетото разбиране, че те нямат самостоятелно значение извън връзката им с §43 ПЗР на ЗСВ. Вносителят изразява становище за тяхната противоконституционност в качеството им на елементи от атакуваната от него съвкупност от норми, регулиращи закриването на специализираните съдилища и прокуратури, и не са изложени отделни съображения за противоречие с Основния закон. Това са предимно разпоредби, с които се уреждат въпроси от правотехническо естество, както и такива, с които на органи на съдебната власт се прехвърлят функции, осъществявани преди това от закритите със закона структури на съдебната власт.

Поради изложеното Конституционният съд намира, че атакуваните разпоредби също не противоречат на Конституцията.

По отношение на правното положение на магистратите, съдебните заседатели и служителите от закритите специализирани органи на съдебната власт – §44, §45, §46, §47, §54 и §56 ПЗР на ЗИДЗСВ:

Конституцията не съдържа правила относно организацията на съдилищата и прокуратурата и относно правното положение на съдиите, прокурорите и следователите, а предвижда в чл. 133 условията и редът за назначаването им да се уредят със закон.

Основен белег на специализираните съдилища и прокуратури, който ги отличава от извънредните, е това, че магистратите в тях се назначават съобразно същите условия и ред, прилагани за останалите съдии, прокурори и следователи, както и че по устройство и начин на функциониране специализираните съдилища гарантират осъществяването на съдебна правораздавателна дейност с характерните за съда несменяемост и независимост на съдиите.

Назначаването, повишаването, понижаването, преместването и освобождаването на съдиите, прокурорите и следователите в специализирани структури следва да се извършва съгласно чл. 160 ЗСВ с решение на съответната колегия на ВСС по реда, предвиден за всички останали магистрати.

Независимостта на съдебната власт е основополагащ принцип съгласно чл. 117, ал. 2 от Конституцията. Една от гаранциите за тази независимост е правото ѝ сама да назначава, повишава, понижава, премества и освобождава от длъжност съдиите, прокурорите и следователите, както предвижда чл. 129, ал. 1 от Конституцията. Именно с тази цел е създаден специфичен съдебен орган с точно определени административни и организационни правомощия – ВСС. Този орган осъществява предоставените му с Основния закон правомощия чрез пленум, съдийска и прокурорска колегия (чл. 130а, ал. 1 от Конституцията).

Оспорените разпоредби на §44, ал. 1 и §45, ал. 1 и 4 ПЗР на ЗИДЗСВ предвиждат, че съдиите, прокурорите и следователите от закриваните съдилища и прокуратури се преназначават при условията и по реда на чл. 194, ал. 1 ЗСВ – без конкурс в други равни по степен органи на съдебната власт. Същевременно обаче в ал. 3 на §44 и в ал. 3 и 6 на §45 ПЗР на ЗИДЗСВ са предвидени квоти за допустим брой магистрати, които да бъдат преназначени в един орган на съдебната власт. Въвеждането на квоти при преназначаването на магистратите от закриваните специализирани

съдилища и прокуратури на съдебната власт представлява изземване на правомощията на ВСС, създаден с цел да гарантира независимостта на всички органи на съдебната власт и на съдебната власт в цялост.

Съдиите, прокурорите и следователите се назначават, повишават, понижават, преместват и освобождават от длъжност само от съдийската, съответно от прокурорската колегия на ВСС (чл. 129, ал. 1 от Конституцията). Именно това правомощие на ВСС като орган на съдебната власт е една от гаранциите за нейната независимост (Решение № 8 от 1994 г. по к. д. № 9/1994 г.). То произтича пряко от Конституцията и условията за неговото осъществяване, които законодателят определя, изискват внимателна преценка. Упражняването му не може да бъде ограничавано със закон в случаи, които не са предвидени в Основния закон, както е направено с §44, ал. 3, изречение второ, и с §45, ал. 3, изречение второ и ал. 6, изречение второ ПЗР на ЗИДЗСВ. С посочените разпоредби законодателят ограничава конституционно предоставено правомощие на ВСС. В Решение № 3 от 2003 г. по к. д. № 22/2002 г. Конституционният съд е приел, че би била налице промяна във формата на държавно управление, ако съдиите, прокурорите и следователите се назначават, преместват, повишават или уволняват не от ВСС, а от друг орган. В случая на практика се получава именно това, макар и формално в ПЗР на ЗИДЗСВ да е записано, че магистратите от закриваните специализирани органи се преназначават при условията и по реда на чл. 194, ал. 1 ЗСВ. Законодателната власт не може да определя как точно ВСС да прилага тази разпоредба, тъй като това представлява недопустима намеса в чужда сфера на изключителни конституционни правомощия в противоречие с принципа на разделение на властите (чл. 8 от Конституцията).

Конституционният съд е имал вече възможност да посочи, че съществена гаранция за независимостта на съдебната власт е нейното право сама да назначава, понижава, премества и освобождава от длъжност съдиите, прокурорите и следователите (Решение № 6 от 2021 г. по к. д. №

15/2020 г.). За тази цел е създаден ВСС като специфичен орган на съдебната власт с точно определени административни и организационни правомощия (Решение № 8 от 1994 г. по к. д. № 9/1994 г.). Като е утвърдил принципа на независимост на съдебната власт, Конституционният съд основателно е приел, че „съдиите се назначават, повишават, преместват и освобождават от длъжност от Висшия съдебен съвет, без да е предвидена каквато и да е възможност за ограничаване на правомощията му в това отношение“. (Решение № 3 от 1992 г. по к. д. № 30/1991 г.). Това разбиране е потвърдено и в по-новата практика на съда, според която ВСС е създаден, за да осъществява самостоятелно кадровата политика в съдебната власт (Решение № 9 от 2014 г. по к. д. № 3/2014 г.).

С въвеждането на квоти при преназначаването на съдиите, прокурорите и следователите от закриваните специализирани органи на съдебната власт ВСС е задължен да действа при ограничения, каквито не са предвидени в чл. 194, ал. 1 ЗСВ, като не му е позволено при преназначаването да се съобразява главно с натовареността на съответните съдилища. Предвиденият режим за преназначаване на съдиите, прокурорите и следователите от специализираните наказателни съдилища и прокуратури накърнява независимостта на съдебната власт и поради това противоречи на чл. 117, ал. 2 от Конституцията.

Свободата на парламента да уреди въпросите, свързани със същностните характеристики на съдебната власт, не е неограничена. Рамките, в които може да се приемат по целесъобразност едни или други законодателни решения, са определени в Конституцията. Поради това при упражняване на законодателните си правомощия Народното събрание е ограничено в своята дискреционна преценка от конституционните принципи и не може да се отклонява от тях. В случая парламентът трябва да се ръководи от принципа на независимост на съдебната власт, така че това да бъде гарантирано и по отношение на реда и начина, по който съдиите,

прокурорите и следователите от специализираните наказателни съдилища и прокуратури ще бъдат преназначавани.

В практиката си Конституционният съд многократно е поддържал, че трите власти са равностойни, независими и функционират в определена връзка. Съдебната власт е структурно и функционално обособена и осъществява правосъдната функция на държавата, като от това произтича необходимостта от повишени гаранции за нейната независимост. С разпоредбата на чл. 133 Конституцията възлага на законодателя да уреди организацията и дейността на съдилищата, на прокурорските и на следствените органи, статута на съдиите, прокурорите и следователите, условията и реда за назначаване и освобождаване от длъжност на съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите, както и за осъществяване на тяхната отговорност. Следователно в компетентността на Народното събрание е да създаде законова уредба по отношение на функционирането на съдебната власт по начин, който да не засяга нейната независимост. Оспорените разпоредби на §44, ал. 3 и на §45, ал. 3 и 6 ПЗР на ЗИДЗСВ, с които са въведени квоти при преназначаването на съдиите, прокурорите и следователите в един орган на съдебната власт, представляват намеса на законодателната власт във функционирането на съдебната власт. Конституцията урежда статуса на съдиите, прокурорите и следователите така, че да осигури тяхната независимост и подчинението им само на закона, поради което магистратите се назначават, повишават, понижават, преместват и освобождават от длъжност само от ВСС. Той е административният орган, който според Конституцията е част от съдебната система (чл. 130 от Конституцията) и единствен определя персоналия съдийски, прокурорски и следователски състав в цялата страна. С приемането на посочените разпоредби законодателят е иззел оперативни управленски функции по преназначаването на съдиите, прокурорите и следователите от специализираните наказателни съдилища и прокуратура,

което е основание да се приеме, че това законодателно решение противоречи на прокламирания в чл. 8 от Конституцията принцип на разделение на властите (Решение № 1 от 2005 г. по к. д. № 8/2004 г.; Решение № 2 от 2013 г. по к. д. № 1/2013 г.).

Предвид изложеното Конституционният съд приема, че предвиденият от законодателя режим за преназначаване на съдиите, прокурорите и следователите от закриваните органи на съдебната власт не е съобразен с гореизложените принципи на независимост на съдебната власт и на разделение на властите, поради което намира, че §44, ал. 3, изречение второ, §45, ал. 3, изречение второ и ал. 6, изречение второ ПЗР на ЗИДЗСВ противоречат на чл. 8 и на чл. 117, ал. 2 от Основния закон. Поради това цитираните разпоредби следва да бъдат обявени за противоконституционни.

В останалите си части разпоредбите на §44 и §45 ПЗР на ЗИДЗСВ не противоречат на Конституцията. С тях е дадена възможност в определен срок магистратите да заявят желанието си да бъдат възстановени на длъжността, която са заемали преди назначението си в съответния специализиран съд или прокуратура, както и е предвидено задължение за съответните колегии на ВСС в определен срок да разкрият длъжности на съдии, респ. на прокурори и следователи в съдилища и прокуратури, съответни на закриваните. По този начин законодателят е предвидил ефективна защита на преназначаваните съдии, прокурори и следователи в съответствие с прогласената в чл. 129, ал. 3 от Конституцията несменяемост на магистратите.

В оспорения §46 ПЗР на ЗИДЗСВ законодателят изрично предвижда запазването на придобития ранг и размера на възнаграждение на съдиите, прокурорите и следователите от закриваните органи на съдебната власт. Това решение е в съответствие с принципа на независимата съдебна власт и на несменяемостта на магистратите. Ето защо направеното от главния

прокурор искане за обявяване на неговата противоконституционност следва да бъде отхвърлено.

С разпоредбата на §47 ПЗР на ЗИДЗСВ е уредено положението на лицата, които след изтичане или предсрочно прекратяване на мандата имат право да бъдат възстановени, респ. преназначени в закритите съдилища и прокуратури, като им се гарантира заемането на равна по степен длъжност в съответните органи на съдебната власт. Поради това искането на главния прокурор в тази му част следва да бъде отхвърлено.

Статусът на съдебните заседатели, избрани за участие в производствата пред Специализирания наказателен съд, е регламентиран в §54 ПЗР на ЗИДЗСВ, като е предвидено, че мандатът им се прекратява с влизането в сила на закона, с изключение на тези от тях, които участват в производства, по които е проведено разпоредително заседание. Предвидено е също така, че мандатът им по тези производства продължава като съдебни заседатели в Софийския градски съд и се прекратява от датата на обявяване на мотивите към присъдата или от датата на прекратяване на наказателното или съдебното производство.

Според главния прокурор е противоконституционно законодателното разрешение, предвиждащо продължаване на мандата на съдебните заседатели, избрани в Специализирания наказателен съд, като такива в Софийския градски съд, тъй като те нито са кандидатствали за този съд, нито са били избрани по надлежния ред в него, нито са полагали клетва като съдебни заседатели в този съд, а това противоречи на предвидения в ЗСВ ред за избор на съдебни заседатели. Несъвършенствата на разпоредбата и противоречието ѝ с действащото законодателство според вносителя на искането водят до нарушение на принципа на чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

Конституционният съд намира, че оспорената разпоредба не е противоконституционна. По силата на §59 ПЗР на ЗИДЗСВ Софийският градски съд е определен като правопреемник на активите, пасивите, правата

и задълженията на Специализирания наказателен съд. Няма пречка в прехвърлените на Софийския градски съд дела да вземат участие съдебните заседатели от Специализирания наказателен съд, започнали тяхното разглеждане. Мандатът на тези съдебни заседатели следва да се счита продължен по правилата на чл. 69, ал. 3 ЗСВ до приключване на делата в тази съдебна инстанция. Това разрешение е прието и предвид принципа на неизменност на съдебния състав, започнал разглеждането на наказателното дело.

С разпоредбата на §56 ПЗР на ЗИДЗСВ се предвижда, че трудовите правоотношения на служителите от Специализирания наказателен съд, Апелативния специализиран наказателен съд, Специализираната прокуратура и Апелативната специализирана прокуратура се уреждат при условията и по реда на чл. 123 от Кодекса на труда и в съответствие с чл. 341, ал. 2 и чл. 343, ал. 2 ЗСВ, като не се прилага §59 ПЗР на ЗИДЗСВ, който урежда правоприемството на специализираните наказателни съдилища.

Според вносителя липсата на правоприемство по отношение на прокуратурите създава неяснота относно уредбата на трудовите правоотношения на служителите. Липсата на препращане към конкретен работодател по смисъла на чл. 123 от Кодекса на труда и принудителното и произволно преместване към абстрактно определен работодател нарушават правото на труд и на свободен избор на място на работа в противоречие с чл. 48, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията.

Оспореният §56 ПЗР на ЗИДЗСВ препраща към разпоредба от Кодекса на труда, съгласно която при промяна на работодателя се запазват трудовите правоотношения на служителите, и към разпоредби от ЗСВ, според които броят на служителите в органите на съдебната власт се определя от колегиите на ВСС, като при тяхното преназначаване не се провежда конкурс.

С тази уредба законодателят цели при закриването на специализираните органи на съдебната власт да не се стигне до прекратяване на правоотношенията на работещите в тях служители. Същевременно оспореният параграф изключва приложението на §59 ЗИДЗСВ, който урежда правоприемството на закритите съдилища. С препращането към чл. 123 от Кодекса на труда законодателят е гарантирал запазване на трудовите правоотношения на служителите от закритите специализирани наказателни съдилища и прокуратури. Посочената разпоредба предпазва служителите от прекратяване на правоотношенията им на основание закриване на съответния орган, в който са били назначени. Наличието на трудово правоотношение е условие за прилагането на чл. 341, ал. 2 и чл. 343, ал. 2 ЗСВ, с които се предоставя възможност служителите в закритите специализирани съдилища и прокуратури да бъдат преназначени без конкурс в други органи на съдебната власт.

Това законодателно решение създава гаранции, че при закриването на специализираните съдилища и прокуратури трудовите правоотношения на работещите в тях служители няма да бъдат прекратени, а при отчитане степента на натовареност на органите на съдебната власт в резултат на извършена от ВСС преценка те ще бъдат назначени без конкурс съгласно предвидените в ЗСВ условия и ред в различни структури на съдебната власт. Изключването на приложението на §59 ПЗР на ЗИДЗСВ, който урежда правоприемството по отношение на закритите специализирани съдилища, при уреждането на трудовите правоотношения на служителите позволява тяхното преназначаване в различни органи на съдебната власт, включително в администрацията на ВСС, на Инспектората към ВСС и на Националния институт на правосъдието, с което се избягва концентрирането им единствено в Софийския градски съд и в Софийския апелативен съд, което е възможна предпоставка за следващото им съкращаване.

По отношение на последиците от закриването на специализираните съдилища и прокуратури, свързани с разглеждането на неприключилите до влизане в сила на ЗИДЗСВ наказателни производства и създаването на организация за предаване на делата и преписките – §48, §49, §50, §51, §52, §53 и §55 ПЗР на ЗИДЗСВ:

В §48, §49, §50, §51 и §52 ПЗР на ЗИДЗСВ е уреден режимът за разглеждане на неприключилите до влизане в сила на закона наказателни производства, като в посочените от закона случаи съдиите се командироваат, за да довършват започналите с тяхно участие наказателни дела, когато се преназначават в друг орган на съдебната власт. С §55 се създава организация между закриваните и приемащите органи на съдебната власт за изпращане на делата и преписките.

Според вносителя разпоредбите, които уреждат подсъдността и реда за предаването на делата, създават условия за застрашаване на правната сигурност, влизат в противоречие с разпоредби от Наказателно-процесуалния кодекс, с което се нарушава чл. 4, ал. 1 от Конституцията, рефлектират върху бързината и ефективността на наказателния процес и не гарантират правата и интересите на страните. В искането се посочва, че създаването на временна подсъдност за конкретни дела противоречи на принципите на разделение на властите (чл. 8 от Конституцията) и на независимост на съдебната власт (чл. 117, ал. 2 от Конституцията).

Конституционният съд приема, че изложените от него аргументи, които обосновават извод за неоснователност на искането по отношение на §60 ПЗР на ЗИДЗСВ, са относими и към §48, §49, §50, §51 и §52 ПЗР на ЗИДЗСВ. Оспорените разпоредби целят да не се допусне прекратяване на започналите пред закритите органи на съдебната власт наказателни производства. Направеното от Народното събрание в рамките на законодателната целесъобразност разграничение при определяне на подсъдността по отношение на неприключилите производства и

командироване на съдии за участие в делата е съобразено с необходимостта да бъде гарантирано законосъобразното им приключване при спазване на принципа за неизменност на съдебния състав. Съдебните органи, пред които следва да продължат производствата, са ясно и недвусмислено определени, без да се накърнява принципът на независимост на съдебната власт. Изложените от вносителя аргументи за създадени неудобства от организационен характер не могат да обосноват противоречие на разпоредбите с Основния закон, поради което Конституционният съд намира за неоснователно искането и по отношение на §48, §49, §50, §51 и §52 ПЗР на ЗИДЗСВ.

Параграф 55 ПЗР на ЗИДЗСВ възлага на административните ръководители създаването на организация за приемането на делата, преписките и архива на закритите органи на съдебната власт. С тази разпоредба се предвижда извършването на обичайни деловодни действия, свързани с организационното преустройство и необходимостта от продължаване на процесуалната дейност на специализираните съдилища и прокуратури. Чрез §55 законодателят създава правна възможност да бъде предотвратена неоправданата продължителност на делата извън разумните срокове като възможна отрицателна последица от преустановяване на дейността на тези органи. Закриването на специализираните наказателни органи неминуемо създава трудности от организационно-административен характер, което обаче не може да бъде основание за противоконституционност на §55 ПЗР на ЗИДЗСВ, поради което Конституционният съд приема, че следва да отхвърли искането по отношение на тази разпоредба.

По изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията Конституционният съд

РЕШИ:

Обявява за противоконституционни разпоредбите на §44, ал. 3, изречение второ, на §45, ал. 3, изречение второ и ал. 6, изречение второ от Преходните и заключителните разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (обн. ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г.).

Отхвърля искането на главния прокурор за установяване на противоконституционност на чл. 169, ал. 5 от Закона за съдебната власт (обн. ДВ, бр. 64 от 7.08.2007 г., поел. изм. и доп. ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г.) и на §3, §4, §7, §8, §9, §10, §11, §12, §13, §14, §15, §16, §17, §19, §20, §21, §22, §23, §24, §25, §26, §27, §29, §30, §31, §33, §35, §36, §37, §38, §39, §40, §41, §42, §43, §44, ал. 1, ал. 2, ал. 3, изречение първо, ал. 4 и ал. 5, и на §45, ал. 1, ал. 2, ал. 3, изречение първо, ал. 4, ал. 5, ал. 6, изречение първо, ал. 7, ал. 8, ал. 9, ал. 10, §46, §47, §48, §49, §50, §51, §52, §53, §54, §55, §56, §57, §58, §59, §60, §61, §62, §63, §64, §65, §66 и §67 от Преходните и заключителните разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (обн. ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г.).

Председател:

Тавлина Панова